

לדו הוו

קדיבוץ

עופר נאמן, לשעבר מנכ"ל קדרון הון סיון אוורגרין, הוא סרבן ראיונות ותיק, "כִּי תְּמִיד יָשׁ מִישָׁהוּ שִׁיעַלְבָּ". עבשו, לרגל צאת ספרה של אחותו יעל על הילדות המשפחתיות בקיבוץ, הוא שובר שתיקה, חוזר יחד אליה אל השדים מחדר האוכל, ומסביר איך הפך הילד מHIGHLY מHIGHLY Akzuitim במאות מיליוןים. ראיון משותף ← חן שליטה

את האת, אבל בסך הכל הקיבוץ בהי, זו המילה הנכונה. מישמי מיקובץ עברון אמרה לי, 'הלוואי שהוינו נותנים כוותה לעברון'. כי זו מתנה אדירה ליחיעם. הלא זה סיפור יפה. שמענו שרוכה אנשי מגיעים לדאות את הקיבוץ בעקבות הספר". הסיפור אכן יפה וכותב בכישرون רב. נאם לא מושטת כאו כתוב אשמה חריפה נגד המפעל הקיבוצי, ואפיו מצינית הרבה רגעי הסדר; וודין היום שהוא מתארת לפטיט-פרטים מלאה בהרבה מאד עצב. זה מתחיל בתפקידים המסתורתיים שניתנו לנשימים בקיבוץ. "השתיה שלנו לא יניתה עם נשים. להפֶּן", כתבה נאמן, "כתי הילדים נועדו כביכול לשחרר את הנשים מהטיפול בילדים, אבל למעשה הם כלואו אותן בעבודה GRATUITA – רק עם ילדים אחרים. היה שווינו בעבודות הנשים, אבל הוא התקיים רק בקרב הנשים, בנין לבני עצמן".

корאת עוד יותר התנהלותו של התא המשפחתי בצללה של האידיאולוגיה הנוקשה של אן. על הלינה המשותפת כבד נכתבו איזספֶּר מילימ', אבל דוקא התיאור העניני של נאמן צובט את הלב. היא מzinat את המNON המדריך שבו מגיעים הילדים לבקר את הוריהם אחר הצהרים (בין חמץ וחצץ לשבע ועשרים), גם בו הם לא ממש יודעים מה לעשות עם עצם, וחשים לעתים קרובות כארוחים.

"ארבעתנו אף פעם לא ברחנו לחדרם של ההורים בלבד, כמו שברחו ילדי אחרים. אולי פרחנו שיחירו אותנו, אולי פרחנו דוקא שלא יחוירו אותנו", היא כתבת בכתנות. עולם הילדים התנהל ביקום נפרד מזה של המבוגרים, חלוק ניצולי שואה, ונדרמה שאף אחד מהזקנים לא שאל לדעת יותר מורי על الآخر.

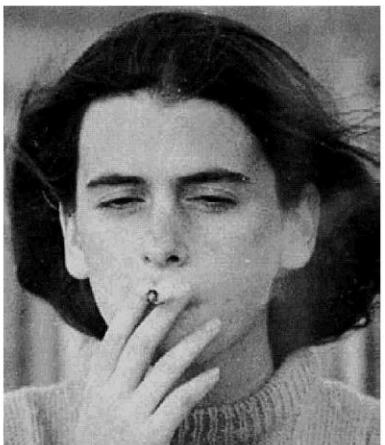
מה מכל זה הביא את הקיבוץ וווקא לשומו בזאת הספר? כנראה ההערכה שנותרה לנאמן כלפי ההקרבה והחוון של מי שהאמינו בשם השם הזכר והשווון ذרך לחיות אחרת. "התקשרה אליו" אמרול אישא בת 90

ומאים אחרי הריאון עם יעל ועופר נאמן, נפטרה אם נעמי, ממייסדות הקיבוץ. לשבעה בקיבוץ יי' חיים התקבצו חסובו ארבעת ילדיה: עופר, 62, שהיה שותף בכיר ומנכ"ל קרן הון סיון אוורגרין, הגיע מרמת השרון; יעל, 51, סופרת ועורכת, באה מטל אביב, והאחים יהוא, 58, מנכ"ל מעדרני ייחיעם, ויירד, 56, שעבד במחלקה החזמנות במפעל, שניהם נוטרו חבר קיבוץ. "אין בין האחים מchnot של אלה שעוכבו ואלה שנשארו", אומרת יעל. "אופי פרובינצייאלי קיים בלי קשר למקום שאתה חי בו. ולוחאי ליאיר אין אופי כזה. אחד הדברים שמאפיין את ארבעתנו הוא החוש החוור של חזים דקים, צלייפות כאלה. אנחנו מסתדרים טוב יחר".

קשר החוק בין האחים גם הביא את עופר נאמן, סרבן ראיונות סדרתי, להתראיין לראשונה על הדרך שעבור מי שנחשב לילד הראשון שנולד ביהיעם (הילדים שלפניו נולדו בחתישות זמנית של הקיבוץ בקריות חיים), עד הפיכתו לאחד מביעלי אחת מkonot הון סיון המצליחות בישראל. לא בדיק המסלול האופייני למי שנאלץ לודג על פורם בגיל 4 בגיל האבל על מות סטאלין. אבל איליכו, אצל נאמן הכל יכול מסטרד ייח, ובכל הרבה נקיות מצפון.

העלילה הרשミת לריאון – קידום ספרה של יעל (ויל) "הינו העתיד" (هزצת אהות בית), רמן אוטוביוגרפיה המתארת את חייה ביהיעם, עד עזיתה בגיל 21, ולמעשה משרטט ילדות טיפוסית בקיבוצי השומר הצער בשנות ה-60. הספר, שזכה לשבחם הביקורת, וכיה במתפיע גם לתגובהות נלהבות ביהיעם. בפתחו, שכן לקוראת עירוניות שכמוני היה נומה שותיקי הקיבוץ ישאו לשלות את נאמן בדשא שליד הדר האוכל, במקום לככב אותה לפני כחדר בערב חגי במוועדרו והותיקם.

"הספר התקבל מצין", מספר עופר, שנכח באותו ערב, "אני בטוח שם נחשף למצא מישחו שייעם

מתוך האלבום האישי של יעל נאמן, לודות בקיובץ: "קשה לתפוס כמה לנו היה האכפת מהקהילה – לא נעים אף ללמידה או לכטונג, כי אולי צריך יותר בעובודה. הדורך היחיד להיחלץ מזה היא לצאת מהמחנה"

אבל החלק והקשה באמת ומה שעבר על ההורים שלנו, שלא יכולו לתת לנו כלום. ובענו כל אחד עם מיטה סוכנות ועם כמה אלפי לרוטה בורודות. כל אמא עניה עירית פתייה כילה לשולח את הבן בכרא לחקור חורה עם סרדים. אבל גזלו, אפילו ואוכל לא כלול תחת, כי וה בתפס כגנבה נהנו כמעט שלושים שנות עבדה בקיובץ, ובתחווה שהם ננתנים כמעט כמעשם כלבים. הם התריסרין, ולא יכולו לילך שלדים שלהם כמעשם כלבים, כי לא תמיד היה ברוח שנצלת, וגם לא תמיר היה להם טבר בקיובץ. לא קל להיות 65 שנה עם אותם אשסים".

חשבתי שבגנוזים אידיאולוגיים צייר אורטם

בעיר שלא המשתרטת ררכבת.

"על", אמר לא רוזה להשתמש בביביטו שמהו, וזה בטח גם לא נאמר, אבל הם ורו לא השערו. ההורשים של היועדרניים נשמטו. אמא מאכדרפלט ובאוונונה, וממה שהאמינו באידיאולוגיה, עיוון הקיבוץ והא אכברולנט'ן מכחניתם. אמא של' הדרפה להסוד צעריר בגיל 16, וזה אומר הכל, וזה בחרה גיגל גורא צעריר, שהשפיע על איך שתחנהלו חייה בסבעים החנונים הבאות".

ועזבת ברי לוחין מגורי ודומה?

"עובט" ברי לוחין מושתחרר מוגשת האשם שם בילט' אין בקיובץ. למי שמכבונו מוחץ לך להכין את העס על זה שהחרים מכתיבים לך. יותר קשה לתפוס כמה לנו היה האכפת מהקהילה, וכמה מה מכתיב את הדרברים שהחרינו לעצמנו לעשות. לא נעים לך למלוד או לכתוב, כי אולי צריך יותר בעובודה".

לא נעם "פלגין" שבודח?

"זהו, זהה לא פולני בכלל. באמת אכפת לך, ואתה הופך לעבד לשיטתו. והדרך היהירה להיחלץ מזה הוא לא יצאת מהמחנה לממי', כמו שעופר ואני ביהנו".

ועוד להפוך למוסרת ולאיש כספים, לא בדיק

המקצועיות הימנאיות שלחם סוגרים בקיובץ.

עופר: "אחרי שעובדת, וה לא באמת מנסה להיליך'ן אם עברת לעיר כדי להיות בתג'ה משאית או מנכ'ל של חברה. העוביה הכח טוביה היא עוביה לקיובץ אחר. למעשה ולא עוביה אלא מעבר. אם זה לא קיבוץ של השומר הצער, זה פחת טוב, אבל עדין בסדר. אחר כך ישם המושבים, שוה עדין החלואו, ושנה העיר".

שזה מושך לגרדר את התחתיות.

עוופר צוחק: "עכשו הגומת. חלק מהגאווה של

'במה שלילדים יש חופש בלתי נתפס, למוגרים בקיובין אין חופש בחירה בהרבה דברים', אומר עופר. "רציתי למדוד בתל אביב, ורק בוין היפר שאפשר רק בחיפה. ביקשתי חשיבותה השוואתית, ורצו שאלמד הנדרשת מזון כדי לעוזר במפעלי'

עשיפת הספר "היום העתדי"**"**

לחדר האוכל. אני מניה שהה מטבח צריך בחופש יותר גדול מהה שקיובין היה מוכן לחתה".

חולדות מתווארת בספר בחופש אדריר, על גבול החקירות במעט.

"כמה שלילדים יש חופש בלתי נתפס, למוגרים בקיובין אין חופש בחירה הורבה דברים. רציתי למדוד

בתל אביב, והקיובין הסביר שאפשר רק בחיפה. ביחסתי

חשיבותו, והוא שאלמד הנדרשת מזון כדי לעוזר במפעלים.

מחוץ לקליבר תא נושתת לכל מני מנגלים חכתיים.

את יכולת ליביך עם יישושו בעובודה, ולא תגנש אותו –

שעתים אחותה והבסרט או באסיפת הוורים. וייתר מזה –

הוא גם לא יוכל לך מה ואיפה תלמד?"

איך היגיבו בקיובין לעובבה של לך?

"לא אהבו את זה".

אתה בא לך, ומה קורואה?

"תקראי בלהה לעובב קיבוץ, זה מה שקרה. אלה התஹשות האמיתיות של הקיבוץ".

אתה מתבונן לעג'ן ולקנאהumi במי שנחיה עירוני

עשיר ועדין משנורר תפוחים מהמחנה?

"בענני יש שם קודם כל תקווה להה שנשגים עוד יחוור. וזה ליווה אותנו שנים, הערוד שוב". הייתה בלא

וכרכמה שיחות עם אנשים שניסו לשכנע אותו לחזור.

מניסרי בית העברה ואמרה, "פחרת" למות כל-

שהקהל הזה יישמע", אמרת עיל. "הרו כל-כך הרבה

התפקות על מסוד הקיבוץ, כמו התביעה שהגש נחשון גולץ מורה מה על הרך שכבה גדול. והמייסדים אף פעם לא ענו, בטע לא תגובה שהפכה לסמול. הם לא ענו,

כי חילק מוחתרכות בקיובץ הייתה לקלבל בקרנות ולנהל

הש簿ן נשפ. וזה לא דרו שירוה ובוכחה. הייתה מין ליקחת

אחריות מודר עמוקה ואצלית של הדרברן".

הרשות ששהספר הוא בחברנות סגירת מוגלא?

שלושה טנה אחורי ששבה באמות שלוחות לזרום –

"בגלל שככל משפה היה בן שעוב, לא הוגנו

ברעים. להפרק, כל משפה ניסתה למצוא מושך לאכבה

בעובבה של האחים. להראות שננו, גם הטובים

עלובי. באווו ערב השתי לא רק מאר עופר,

הרגשי שבקשת הסוליה באה דרואה מהם".

עופר: "אנשים אמרו, שלנו טועין, שהקשר עם יליהו,

על השגיאות שלהם ועל הקשר עם יליהו. מצאנו

את עצמן מנהחים אותם. אמותיהם להם, צרך להיות

אנשים מיזוחרים כדי לחיות בקיובץ, ולוי וה פשט לא

התאים. העובבה שלו היא כישלון שלו, לא שלכם. בסך-

הכול היהיה לנו יולדות נחרות".

"להשתחרר מorghosot ha-ashsh"

או למה הם בכל זאת בחו"ז? עופר ויעל עופר, אחרי

"שנת המצחון" – שנת העברה שמחזיות הבנים

לקיבוץ לאחר השירות לצבאי. "לא תאנכני מראש המצחון

לעובב", משוחרר עופר. "סימתי את שנת המצחון

ולחתמי שנת וופשה כרוי לגור בתל אכיב עם מי

שהיתה איז חברה של לי והיום היא אשת, ואו פרצה

מלחמת יום ים כיפור. שmono הווישים היו מושיכין

בתותננס, וכשהשתחררתי היה לי ברור של קיבוץ אני

לא חור. אמרתי להם שארמי מה שערכתי במלחמות,

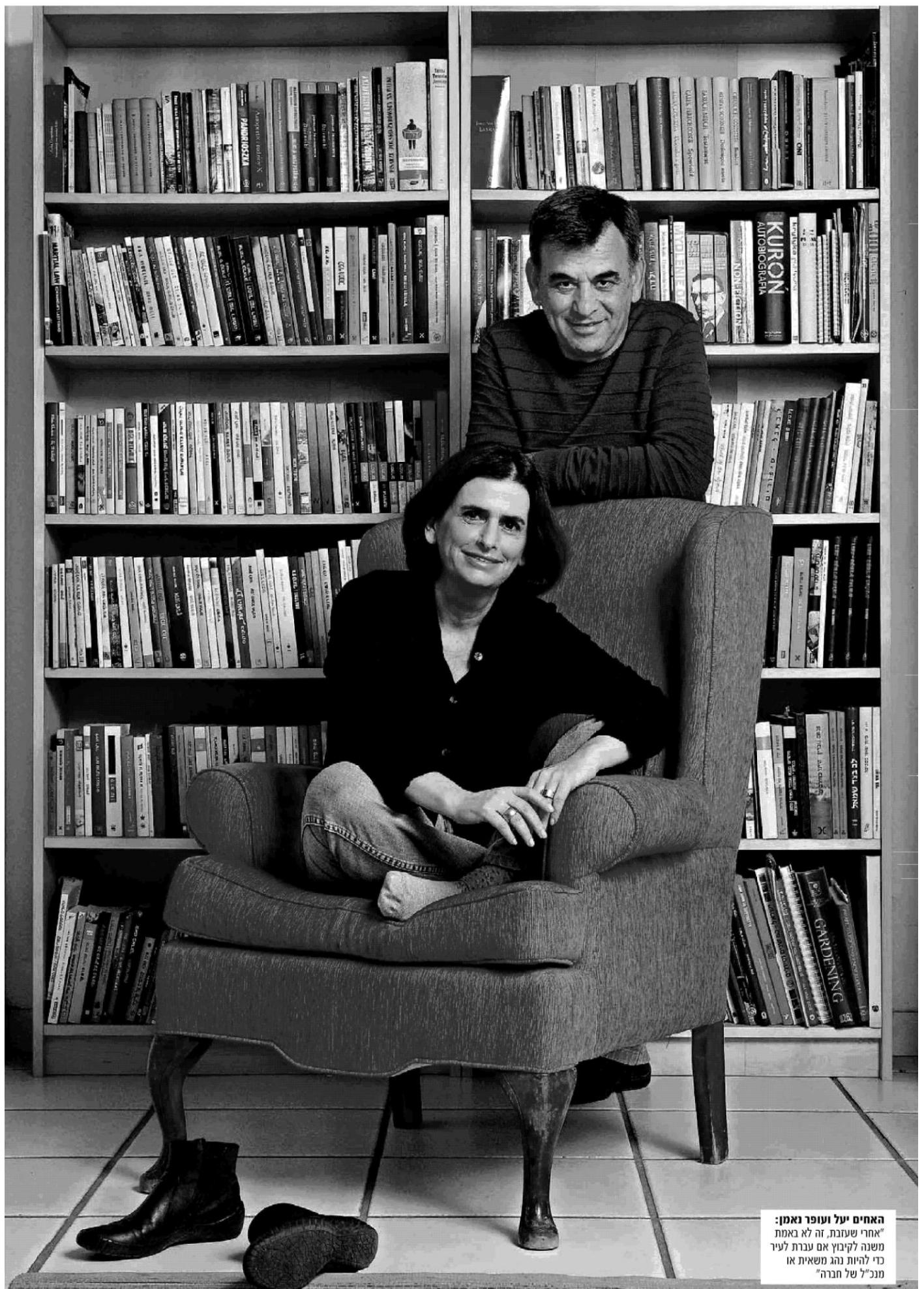
אין אופציה שמשיחו יגיד לי אם אפשר לבוא בגופיה

השותף יעקב בורק.

"אנחנו לא מנהלים ולא מעורבים

בפעילות הקונגרס".

אחים יעל ווועפר נאנן:
אחר שעבדה, זה לא באמת
טשנה ליקון אסם ערטע ליעיר
די להיות נהג משאית או
טכני של חורה

המשפחה בקיבוץ

הах יוחאי: "אהבתו את הספר, וגם אימה שלנו מאוד אהבה אותו"

יווהי נאמנו, מכ' כל מудני ייחים, הוא אחד מימי האחים למשפחה נאמנו שנוטנו בקיבוץ. האם חשה שהספר שכתבת אהותו ישבן אותו מול התהרים, שעומם הוא נפש מדי יוסי? "דרגן לא חששנו שחייה לו קשה להסתובב בשביי הקיבוץ גנלו", ואמר יוחאי. "אהבתו את הספר, וגם אימה שלנו מאוד אהבה אותו. הוא מצחיק ומשמח. גם הדברים השליליים שתටווים בו אינם ממקום של הערכה למה שעשו בה. ואפי' קטעי הביקורת, שהמשפחה עלולה כאילו להיפגע מהם, לא פגעו באף אחד מਆתינו. אנחנו במשפחה רואים את הדברים בצדקה שוניה, וגם ייחים, עם כל זה שהוא מקום קטו, עבר הרבה שנים. האנשים פותחים. לפחות בעשרות השנים האחרונות לא ראים בנים הועבים בוגדים".

במה זה מתבלא?

"שלושה סמכ'לים במספרל (מנהלי השיווק), הפיתוח עסקי והטהפל) והמכירה הראשית הם בני קיבוץ ייחים שעמדו את הקיבוץ ונשאו על הרכבים בצוותם, ומילוי מקומו, ומרקון על הערכיהם שאחנו וצווים להעביר לעובדים שלנו ולבני הקיבוץ. למפעל זה העלה טוב".

לא שלחק לעוזר? לסתות מלה מקום אחר?

"התבטחות יש לכל אחד בשלבים השונים. לאו דואק מהкцион הניהולי. היו מפעם לפעם העוצעה לה. ואם יש משרו שההורם העינו לנו והופש בחירה. השורה התחתונה היא שלא רציתי לעוזר".

אתה במעט מיתמם.

"אני מנהה שבמידה מסוימת קצת עוזרי למלול".
קיים משמש נאמן וזה דראגון בטרם, שעוסק בכנות המורדות לשקייפת ולאטייה. הבינוין כבר לאושיםתו. תמיד הסתכלתי על גנסטים בני 70 שרצו לעשות עוד כסף ועוד כסף מבידה של חמימים. רולרים; ובשת חברות שנמכרה ל-ICAP ב-247 מיליון Dolars; וכשה חברות שנמכרה ליסיקו, פירקו ב-200

וקצת לעתות דבריים אודם".

זה הקיבו שיגשוף בעורף עם הגורך להחויר? "ז'יזחתי ללבלה. יש לנו מודים אובייקטיבים. הרבה, מי שמצויה כלכלית מייחס את ההצלחה יותר לעצמו ופחות לרונו. אנחנו הילחנו, ויש לנו הרבה הילך ממשמעויות בו. מלול ולנסיבות יש חלק ניכר אחר, ובסוף יש גם משחו שלן. הרבה מאוד אני שוקם תורמים כסף וממן, אבל הדרך מאד מלחופיק, יש הבה מאור של לא עשיים מספיק. אני צדיך ליהויה, כי זו יכולה להיות החלטת הכתרת, אבל אלה שפער מולם צדיכים לعشות הרבה יותר".

"לא היינו בוחרים אחרות"

"היינו העתיד" נכתב בגוף שני ריבים. תמיד אנחנו, אף פעם לא אני. לא היה מ Amar בקיות של לא העטב על הנΚודחה הוו, שנעודה להמחיש את הקולקטיב, גם בחרות טשטוש הייחוד של המפכתר. "כשאורים לנו שואה קצת יותר מידי", מחייכת יעל, "אני עונה, אז תננו להן הבחירה. "אצלנו וה מוכנה הפרדוקס", משיבה יעל.

"אפשרו שלא יהיה קל, לא היינו בוחרים מוקם אחר". לא נעים לי להתגנגל", משיב עופר, "אבל ככל הנගtiny. לא תהיה לי גס בעיה אם ילדי ייחזו לגור בקיבוץ. אמר פעם מישו שקיבוי זה גס עז ב-15 השנים הראשונות והאחרונות".

ובางזען ייחואין?

נאמן צחוק: "לא, אבל הרבה יותר מרכיב".

עופר ועל: "הקשרו אליו" אישת בת 90 מימי בית העובה אמרה, 'פוחת למות בלי שחול זה ישע'"

"החלק דקיעה באמת זה מה שעבר על הדודים שלנו", אומר עופר. "כל אמא עניה בעירת פיתוח יכולה לשולח את הבן שבאל בקר חורה עם סיורים. אבל אצלנו זה נתפס בגניבה מהמטבח"

לאשתי לעשות קניות לגלריות עתיקות שהיתה לה. או לא מתיימר להבין בעתקות, או הייתה הסבל, המורוד, והנה".

לאוורגרין, אבל אנחנו הרגשנו בשביבו. 1996 שנה וחצי אחר קרנו הצעיר נאם ממכניל'. בפרק נגאנן, במלך שנחשב או לשוני במילוקת, את אוורגרין, שהיתה מזכורה הפטיטה שהפכה להיות. אוורגרין ולשותפים בחברה הפטיטה שהפכה להיות. אוורגרין נחשב רקון הוון סילון מצליה - שרשות מהחברות שהו שבח השיעיה נמכרו לא גונפק, אוקטומים שנגבו על לרנקון אוורגרין מלעלת 500 מיליון דולר. הם השקיעו בין השאר בגליליאו, שנמכרה למאורול, בעסק ענק של 2.7 מיליארד דולרים; באקסלינג, שבמקרה לפוכברס בעסקת גננות של 550 מיליון Dolars; ושטריאנה, שנמכרה ל-ICAP ב-247 מיליון Dolars; ובשת חברות שנמכרה ליסיקו, פירקו ב-200

מיליאן Dolars; ואקונטן והתוותה 100 מיליון Dolars. עד כמה היה קל להשתלב בעיר? הדעות בינוין חולוקן. יעל וברות ש"ויה צדיך למדור ארך להתנהג עם כס. בעבודה רודיאונה נשלהו להציג את חברה את פעילותה לשלוחים אעיזרים. "אגונן לא אמאנת בואר, וובלעים הסברר לו שהוילה לו כסף, או אmortה, ש"ב, אמת אל כדאל", ולולמי. וושושי. וושושי אל ההורחותי אגורה, כי גם לי זה נוראה פיפשי לשלים על זה".

עופר: "הזבאות הקיבוץ דודקאמנגי אורך לנצחאות. כל עוד אתה מכיר את השפה ואת המנטליות, תסתדר. והבה יותר קש החיה לי כשנסעתי לשוניים בגנליה כמנ"ל עליית אידופה. והיית בשןות הארכאים שם בכלל". מה זאת אומרת?

"אוורגרין 5 יש לנו הילך קפיטל נברוחם שלם מהקרן. לא מש ווכרת את אהינו המווק. ולא בוח שאיה מוכן להגיד כמה זו, אבל מה מיעוט שבמיועט".

את הילדים שהאייר נאם ובפרק מוחן לעסוק מ"תוך אידיאולוגית. לבה שנכסטר עסם וזה החלטן יעקב איי שסטרדי. אבל שהולסטר גס כהה עם הhook והרומם שלך לא היה מה לתה. ואלה שולחן על יערל כל הנגע למיריה העורה שלו לדידי.

אהרוף, עבז את הקבוצה, לפי פטסיום בעיתונות של אמת תקופה, בכלל הילדי רדיות עם דרייד פרטן. נאמן מכחיש כי את הדברים, אבל נאם קפיד לשומר על הצעק. בישראל יש תמיד מי שיוציאו".

בישראל גם הילך לו לא רע בככל. עופר נאם, ראה חשבון בהשכלת, החל כמנהל הכספי של קבוצת י"ח פרטן, "אליה מה מטורר ופקח, לא הילאל".

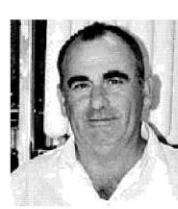
אהרוף, עבז את הקבוצה, לפי פטסיום בעיתונות של אמת תקופה, בכלל הילדי רדיות עם דרייד פרטן. נאמן מכחיש כי את הדברים, אבל מסרב להרחב על אותם ימים. "אני פה כדי לדבר על הקבוץ", הוא אמר.

"עלילתי למדתי של לא צדק להרואי לעיתוניים, כי תמיד יש מישור שייעלב. והרואיינו לירעוט", ממשת חביבה הנהלה, 1987. מונה שלנו, הכל ומי, אבל הילכוב והנעצע. כל אחד נאם מרשות

ארות למה שנאמר שם, ומוא לא הדריאנית".

לאן בעלת אחריו עליות?

"שנתים עשייתי כל מיני דברים לבד, כולל לעוזר

הах יוחאי: "לא רואים בניהם העובדים בוגדים"